

ESIRUNO

Enhän mie poloinen poika,
miesi varrelta matala,
tohdi käydä taisteluhun,
runokilvan koitteluhun,
näillä surkeilla eväillä,
mitättömin valjaineni.

Mikä ratsussa vikana?

Vaikka ratsuni ravakka
kuopii, hirnuu tallissansa,
hepo mielisi menoihin,
kovimpihin koitoksihin.
Kun vaan ohjastaa osaisin,
sopivasti suitsitella.

Tässähän se pulma juuri!

Mutta selkään kun yritän
heittää herja hietikkohon.
Suistaa miekkosen murahan.
rutakkohon runteleepi.
Tai jos kaulasta silitän,
lempo näykkii leuallansa.
Myöskin korvansa koreat
lerpallensa lupsauttavi.

Arvokas on humma mulla!

Onhan kultaiset kaviot,
hopeaiset harjaksensa.
Silti siipensä sirommat
eivät kestä koitoksissa.

Toiset, tammatkin, tasaiset
korkealla kurvailevat.
Minun kaakkini kamala
pysyy maassa vatsallansa.

Vielä keinoja kehitän.

Minkä tuolle nyt tekisin?
Kuinka saisin suuremmaksi
siivet, saakelin sivakat,

korkeuksiin kurkottavat ?

Tuonne aurinkoon ajaisin,
kultapalloon ratsastaisin,
ravakalla ratsullani
piehtaroivalla konilla.

Mutta jos sulat sulavat?

Mitäs siitä marmattaisin?
Siivet uudet kai rakennan,
sulat pistän paikoillensa.
Laitan lankusta laveat
siivet suuret, kestävämmät.
Kestopuuta kelpuuttaisin,
honkaa paksuinta peräti.
Sitten tervalla sivelen
höyhenissä pyörittelen.
Jopa näyttäisi hyvältä
siivet aivan aidommilta?

Antaahan ajan kulua.

Mitäs tässä tuskittelen,
konin kuntoa kiroan.
Menköön matkoihin mokoma!
Ostan hienon härrävärkin
jolla taivaita tavoitan.
Nousen päälle pilvipeiton!
Sieltä katselen kaverin
kamppailua humman kanssa.

1. JOPAS LAULULLE RUPESIN,
aloin vääntää virsiäni.
värssyn vaikean vetelin
väliin lauloin lempeämmin.
Joskus rokkia repäisin,
räppiäkin rämpyttelin.

Kovin kauniisti helisi
kitarani soinnahteli.
Oli korkeat volyymit
tehot täysin tunnottomat.

Jyske kaikuikin kylille
kumahteli kortteleihin
Kaiku vastahan valitti
viskoi soinnut kallioista.

Eipä soitosta tykännyt
kylän miehet mieliväiset.
Tuosta tiuskivat topakat
vanhat naiset marmattivat.
Mielet myrkytti tytärten,
kiukustutti poikapuolet.

Päätin lähteä kylille,
jossa soitto siedetähän,
jossa löytävät sävelet
paikan sieluin syövereissä.

Menen laulamaan ajassa
jolloin kulki Väinämöinen,
siellä pitkällä piholla
Kalevalan kankahilla.

Aikavärkin rustaelun
silloin laatuksan aloitin.
Teinkin hienot härrävärkit,
huippuhommelit kyhäsin.
Laadin siihen nappuloita
sekä viljalti vipuja,
joista voisin näppäellen
vuosia matkustaa satojen,
tuhansien tuolle puolen,
kun on siihen aika kypsä
hetki reissulle sopiva.

2. KONEEN PILOHON PANINKIN,
odottamaan siihen asti
kunnes seudulta katoan,
matkaan muille maisemille,
aikaan vanhojen, vakaiden.

Syksy synkeä soluvi
jälleen näille maisemille.
Kylmin tuulin taas tulevi,
työntää hyiset lonkeronsa
joka soppeen ja syvälle,
aivan sielun syövereihin.

Mitä keinoja kehitän?
Miten jaksan ponnistella
läpi synkeän, pimeän,
lohduttoman syksyn synkän.

Otan ratsuni rajuimman,
valjastan sen vaskivöillä.
Panen parhaimman satulan
selkään humman hirtahtavan.

Vielä voiteita vähäsen
sivelen sen kinkereihin,
että luistavi lujemmin
lento suurille saloille.

Mihin miekkonen menossa,
kunne kulkee ratsastaja?
Luuskan lauhkean selässä,
ohjaksissa kurjan kaakin?

Tuota kuomani kyseli,
tiedusteli tuttavani.

Menen missä käyskeleepi
virren vetreän takojat,
missä kaikuu kaunis sointu,
jossa poljento upea.
Menen sinne laulamahan,
panen biisiä pinohon,
suollan soljuen säkeitä.

3. JOHAN REISULLE REPESIN,
Päätä puisteli toveri,
kummasteli kaikitenkin,
humman kuntoa kirosi,
ratsastajaa siunaeli:
- Voihan lempoa konia,
lempeätä lerppuhuulta!
Tuollako pilvihin posotat,
korkealle kannustelet?
Salli nauraa mun vähäsen,
hörähdellä hilpeästi.

Tuota kuuntelin kivulla,
seikkaa mietin mielessäni.
Katsoin hummaani jaloa,

ratsuani riehakasta:

- Mikäs rassaapi rajusti
tuskan tuottaa tuttavalle?
Jos lie vanha, niin vireä.
Jos lie harmaa, niin korea.
Kyllä tällä ratsastelen
taakse pilvien punaisten.

Katsoi kauhulla ketale
kurkisteli kahta puolen.
Johan saatteli sanoiksi:
- Entä sitten ratsastaja?
Miekkonen tikun pituinen,
varusteetkin niitä näitä,
kaikki vaatteesi resuiset!
Kuinka selvitä voi tuolla,
taivaan tuulissa rajuissa?

Tuohon vastasin varoen:
- Itse raivaan tuuleen tieni,
itse reittini valitsen.
Itse hoidan hummaseni,
itse varmistan varani.
Vaikka varrelta matala,
voimiltani heiveröinen,
silti ponnistan pirusti,
kalliolta lentoon lähden.

Silloin potkaisi heponi,
hiukan vaappui veikeästi,
kohta pilviä tavoitti
itse istuin suitsimassa.

uulet korvissa vihelsi,
vinkka tukkaa tuiverteli.
Suunnistin sekaan sumujen,
poutapilven lonkeroihin

4. KÄVIN SOITELLEN SOTAHAN,
aikavärkin varmistelin,
väännin viisarin vinohon,
panin päälle suunnistimen.
Painoin nappia nätisti,
pylpyrääkin pyorittelin.

Kiisin tuolla pilven päällä,

lisää vauhtia keräsin.
Vinhemmin ja vauhdikkaammin
kiersin palloa kerältä.
Vuodet vieri vierustalla,
ajat ankeat ohitin,
kunnes saavuin taipaleella
noille seuduille hyville,
Kalevalan kankahille.

Jarrut lentoa rajoitti,
päätyi taival vaivalloinen.
Maahan ratsuni rajasin,
suitset solmin sutjakasti,
niputin narut napakat.

.
Päästin ratsun laitumelle,
humman harmajan kedolle.
Itse katsoin kartanolle,
Väinön pitkille pihoille.
Kyllä kauniita olivat
Väinölässä rustaukset.

Oli vainiot komeat,
komeammat honkametsät.
Tuota katselin ilolla,
katselin ja kummastelin.

Nousin tuosta jo pihalle,
kohottelin kartanolle.
Koiria katseli kopista,
luskutteli leukojansa.
Jopa haukahti hutale,
loiruhäntä murmahteli.
Tuoko turmana minulle,
pienoiselle poikaselle?

Ovi kirkuen kolahti,
uksi vahva vingahteli
miehen tullessa talosta,
poistuessa pirtistänsä.
Vakain keinuvin askelin
kepin kanssa kopsutteli,
kunnes luokseni pysähtyi.

Katsoi silmin sikkaraisin,
kauan katsoi ja kysyvi:

Kuka lienet miehiäsi,
mikä maaton mierolainen?
Mitä etsinet avuton,
miksi kuljet rauhatonna?

5. VOLAHTI NÄIN VÄINÖN VIRSI,
katsoin vaiti vanhaa miestä,
ukkoa uteliaana.
Tuoko suuri Väinämöinen,
tuoko tietäjä salojen?

Katsoin äijää ällistellen,
joka puolelta tapitin.

Sitten lausuin lauhkeasti,
äänin lempehin puhelin:
- Ootko vanha Väinämöinen,
suuri tietäjä totinen?
Sulla suuri laulun mahti,
taito virsiä vedellä,
säveliä sorvaella?
Lienen kuullut kummiasi,
lueskellut toimistasi,
tarkoin tutkinut tuhannet
opuksesi oivalliset.
Etpä kaksinen kaveri,
vanha ukko käppyräinen,
hautaen kaatuva mokoma,
höperönä harhaileva.

Sanoi ukko jo sanansa,
vatuloitsi vastimensa:
- Mikä lienet mies mitätön,
poika polven korkeuinen?
Revit suutasi rumasti,
läpeäsi läpsyttelet.

- Olen ehkäkin matala,
varreltani vaatimaton.
Mutta tänne nyt livahdin
kokeilemaan kuntoasi.
Loppuu laulelut sinulta
höperöltä huppanalta.
Mulla mahtavat masiinat,
laululaitteet laadulliset.
Löytyy kännykät kätevät,

tietovärkit tarpeelliset,
Jos ei riittäne sinulle,
vielä löytyy sähkömyllyt.
Sampo surkea vekotin,
lapsellinen leikkikampe.
Meillä valtatie leveät
peltiratsun porskutella.
Jopa lentäen perille
vienee lintu liitäväinen.

Volahti vain Väinön virsi,
ukko laululle rupesi!

. SIITÄ LÄHTI VIRSI VIENO

Ukkeli kurkkua kakisti,
hyrähteli himpun verran,
huulet huulia tapaili,
silmit kiinni siritteli,
kunnes äkkiä älähti,
siitä lähti vieno virsi.

uota kuuntelin halulla,
katsastelin ympärille.
Panin merkille metelin,
joka kuului kuusikosta.
Kuulin koskien solinan,
tuiverruksen tuiman tuulen.

i vain laulussa tehoa,
virressä ei voimakkuutta.
Pysyy paikallaan pytinki,
eikä leimahdus sokaise.

ympäisi jo sievä soitto,
sävel hento ja sokea.
Väinö lauloi hurmiossa,
ukko kiihkosta hytisi.

ostin kouran kiukkuisena,
raajan kiivaasti kohotin.
Sanoin tuolle laulajalle,
sanan muutaman valitun:

Jo on sulla biisit kummat,
laulut verkkaiset, vetelät.
Enpä jaksa tuota kuulla,

moista surkeutta kokea.
Mihin heitit kanteleesi,
mihin mahtisi upotit?
Tuollaisia laulaa naiset,
eivät miehet ensinkänä.

tin laukkuni leveän,
pengoin tuota touhuissani,
kunnes pohjalta peräsin
stereoni teknilliset.
Niitä hetkisen viritin,
volyymin kai vahvimhalle.

itten raisusti räjähti
rokki raisu kuuluville.
Vielä paineita paransin,
otin sähkösoittimeni,
sitä rämpytin rajusti,
sormillani soinnuttelin.
Panin taitoa, tehoa,
vanhan miehen kummastella.

. VÄINÖ SORMILLA SOJOTTI,
kaikui kauas rokki, jyske,
kiiri soittimen räminä,
vedin biisit hurmiossa,
räppiä rempseää revitin.
Soitto kaikui kallioissa,
melske metsässä mahoton,
huojui kuuset hurmiossa,
männyt muhkeat mureni,
koivut suorina sojotti,
haavat hiljalleen havisi.

Sanoi Väinö vetkutellen,
pilkkamielellä puheli:
- Mikä lieneekään meteli,
paholaisen soinnuttama?
Tuo ei soittoa somaista,
lauluakaan laisinkana,
tuo ei lapsia huvita,
viihdytä ei virerahia,
miehet vahvat ei välitä,
eikä naiset naurahtele.

- Lähde täältä nyt sovulla,

sinne mistä tullut lienet!
Vie myös kauheat kalusi,
soittokeinot kelvottomat.

Jopa kummastuin kovasti,
ihmettelin itsekseni:
eikö ukkeli tajua
rokin riemun rikkautta?

Täytyy koitella kovemmin,
volyymeitä vahvistella.
Pistin soimahan parasta
metallia, rautalangan.
Itse rämpytin mukana,
otin kaiken itsestäni.
Rokin rohkean rojautin,
siihen Väinön kuultavaksi.

Johan suuttui vanha miesi,
ukko hurjaksi hurahti.
Otti sauvan suurenlaisen
sillä sievästi sivalsi.

Särkyi romppeet vallan hienot,
meni muusiksi stereot.
Juoksin tuosta loitommalle,
ettei sauvansa satuta.

8. HARMI VÄINÖN VÄTKYLÄLLE

Harmittikin vietävästi,
äijän, ääliön mekastus,
kun tuo varmaan vimmoissansa
rikki hakkasi kaluni,
kalliit soittovempeleeni
omat aarteeni paremmat.

Tuska kasvoi rinnassani,
kiukku kurkkua kutisti,
valui sylki huuliltani,
hiki päästäni kihosi.
Suututti niin vietävästi
hienon soittimen hajotus.
Enpä tiennyt ehtojani,
kysellytkään konstejani,
niin kuin hulluna höpisin,
maalailin mä vailla mieltä,

suuren tuomion ukolle,
typerälle vanhukselle.

Huusin Väinön vätkylälle:

- Nytpä pistit Väinöseni
pääsi pinteeseen pahasti.
Vedän miehen oikeutehen,
raastuvaan sinut talutan.
Pallon jalkaasi saat, ruoja,
oviin kalterit koreat.
Näytän sulle närhin värkit,
sekä kollien kopekset.

Ukko hakkas sauvallansa
kunnes tolkuunsa tulevi:

- Enpä tarvi oikeuttasi,
enpä lepsua lakia.
Pidä poika raastupasi,
lakihuoneesi omanas.
Enpä tarvi tuomareita,
lautamiehiä lähelle.
Mulla oikeus on omani,
moraalini kunnollinen.
Laulussani säädökseni,
voima kanteleen kopassa..

9. KATSOIN KOTVAN VANHAA MIESTÄ,
tutkin vanhusta vähäsen.
Ehkä saavuin väärin elkein,
jospa jossakin mokasin.
Mietin millä voisin saada
ukon toiselle tolalle.
Hymyyn väänsin tiukat huulet,
silmit lauhdutin vihaiset.
Äänen muutin lempeäksi,
otin leppoisan asennon.
Heitin läppää liennytellen,
vedin roolia kaverin.
Läpsin miestä olkapäälle,
niin kuin ennenkin tavatun.

alli haukkui portin päässä,
hurtta hurjana murisi.

Käydä tahtoi vaikeaksi,
ottaa hengiltä tulijan.
Mutta kesti vahva riimu,
ketju kullasta punottu.

Väinö vielä puuskutteli,
viha silmänsä sumensi,
norui sylki leuoiltansa,
kuola parrassa levisi.

Puoleheni katsoi taasen,
suu jo muodosti sanoja:
- Mikä lienet leuhottaja,
kuka kurja kuljeksija?
Mene sinne, kuin tulitkin,
aikain taakse tarpomahan.
Turhaa täällä sä turiset,
kerskailet vain joutavia,
kun ei miehessä makua,
uroksessa uskallusta.
Mene matkoihis mokoma,
jätä vanha paikoillensa,
niin saat rauhassa palata,
mennä minne mielinetkin.
Vaan jos miekkonen haluat
kehuskella voimillasi,
panna pirstaksi kotini,
Kalevalan keikautella,
niin en sääliä sävellä,
armoa en anniskele.
10. KÄTTÄ TYÖNSIN TUTTAVALLE,
hieman kielellä lipaisin,
kehuin miehen mahtavaksi.
Talon linnaksi kohotin,
mairittelin maisemilla,
vielä koiraakin ylistin.

Johan tuosta Väinämöinen
alkoi pehmetä peräti.
Sanat seuloi maltilliset,
vihastumista valitti.

Katsasteli kappaleita
jotka pirstana pihalla.
Katsoo noita nappuloita
sitten lausuvi sanansa:

- Pahoin poltinkin päreeni,
kovin kurjasti mekastin,
iskin rikki soittokeinot,
panin haitarit hajalle.
Kuinka maksan soittimesi,
miten korjailen kalusi?

Naurelin vain rehvakkana:
- Mitäs noista nippeleistä,
kovin kehnot jo olivat.
Ostan raisut rallattimet,
laitan laatusat radiot.
Älä noista huolta kannan,
turhaan päättäsi rasita.

Hetken seisoi kuulostellen,
tovin taivaita tapaili.
Tuli kannel kourihinsa,
kohta vienosti helähti.
Alkoi laulu soinnahdella,
virsi vaimea viritä.

Nousi tuuli tuulemahan,
ikihongat huojumahan,
vesi järvessä sameni
pilvet mustat piiritteli
taivaan kultaista lakea,
hopeaista holvikaarta.

Kohta kuuluikin jyrinä,
kumahteli vanhat kummut,
paljaat kalliit kipinöi.

11. HILJENTYIVÄT LUONNON ÄÄNET,
koira ketjuissaan vikisi.
Kuului soitto sorjemmalta,
vielä kauniimmin kajahti,
etsi tiensä onkaloihin.
Meni kallion koloihin,
tavoitteli taivon kantta,
nousi pilvien lomahan.

Katsoin tuota ihmeissäni,
kuinka soittimen palaset,
sädehtien särmillänsä,
jälleen ehjiksi tulivat.

Kultaa loisti soittimeni,
Hopeaa risa radio.

Jatkoi Väinö soittoansa,
kannel kauniisti helisi.
Tunteet tulvi mielessäni,
kyynel silmähän kihosi.
Nautin tuosta soitannasta,
sitä kuuntelin halulla.
Pistin kiinni silmäluomet,
siinä valveilla uneksin,
kunnes loppui vieno soitto,
luonto rauhaansa palasi.

Uupuneelta vanhus näytti,
oli vaikea olonsa.
Sitten katseensa kohoten
ääni värjyen sanovi:
- Siinä sulle poikaseni
kalut menneitä paremmat,
kitara soi itseksensä,
kaiken toistavi radio,
käden noihin koskematta
sormiesi säätämättä.
Olkoot muistona sinulle
Kalevassa käynnistäsi.

Ihmetellen mietiskelin,
kuinka kolhitut kaluni
jälleen soitti suopeasti.
Soinnut sirkeät solisi,
nuotit nuoli sieluani,
olin onnesta sekaisin,
hervotonna naureskelin.

12. PÄIVÄ POLTTI PAISTATELLEN,
hehku auringon asetti
selkänahkan koetukselle.
Suuta kuivamaan rupesi,
jano kurkun kuivatteli.

Josko juomista hakisit
kulkijalle nääntyvälle?
Vaikka vettä jos olisi,
taikka vahvaa ohralientä,
että jaksaisin palata,

mistä lähdin kulkemahan,
tänne menneiden majoille,
Kalevalan kankahille.

Tuumi hetken vanha Väinö,
mietti tuokion totisen.
Keppi heilui keikahdellen,
sauva tannerta tapasi.

Viimein tahtooni rupesi,
lähti kähmimään talolle.

Julma koira ketjun päässä
näytti hampaita haluten
palan purra kannikoista,
veren vahvimman valua.
Pelotti niin penteleesti,
hurtan kiukkuinen murina.

Meni Väinö väännätellen
talon valtavan sisälle.
Ovi niin kuin holvikaari
johti suurihin saleihin.
Kultaa välkkyi seinustoilla,
silkki verhoissa välähti,
punaista ja purppuraista
joka puolella parasta.

Avas Väinö kaapin uksen,
arkun kansia raotti.
Otti pullon pitkänlaisen,
ohutkaulaisen putelin.

Kristallia välkkyi vaasit,
valo kimmelsi väreissä.
Mietin: limsaa mahtaa olla
juoma pullossa punainen.
Viiniä vai vahvempaakin,
ehkä pontikkaa peräti?

13. KAATOI MULLE PULLOSTANSA
juomaa tuoksuvaa, jaloa.
Kallisti myös itsellensä,
lasin täytehen lorotti.
Sitten lausui lauhkeasti
äänin hempehin puhuvi:

- Oi sä poikani poloinen,
kunnon kundi kulkemassa,
sulle maljani kohotan
muistoksesi matkaltasi.
Jalo juoma sulle tuopi
ilon suurimman tykösi,
antaa paljon kestävyyttä
elon taistossa kovassa.
Eipä pysty noidannuoli,
eikä ruttokaan rupea.

Otin juomaa juohevasti,
maistui huikea hunaja.
Tuli tuoksu taivahista,
maku tahdosta jumalan.
Nostin kulhon huulilleni,
lisää mieleni himoitsi.

Katsoin Väinöön vihjaavasti,
että huomaisi asian.
Mulla kippo kuivillansa,
ilman viiniä pikari.

Mutta muissa maisemissa
Väinö matkasi todella.
Silmät katsoi kauemmaksi,
huulet turhia höpisi.

Juoma tuntui koivissani,
viina virtaava veressä.
Jalat horjui holtittomat,
pää ei pöhnäinen pitänyt.
Istuin siihen pielukselle,
sohvan kulmalle solahdin.

Väinö lausui loitsujansa,
kädet kaaria tekivät.
Hevoseksi hahmottivat,
kultahummaksi kuvasi.
Laittoi siivet sievänlaiset,
loihti selkähän satulan,
joka loisti hohtavana,
jalokristalli kimalsi.

14. HIRNAHTELI HIENO ORHI
Väinön suuressa tuvassa.

Kaviot sen kultaa hohti,
harja hallava lehahti
orhin päätä nostellessa,
uljahasti korskahdellen.

Sai Väinö ratsun rustattua,
oriin kauniin ja vireän,
katsoi sitten tarkastellen,
joka puolelta valotti.
Onko jäänyt huomiotta
jokin tärkeä asia.

Tarkasteli vielä siivet,
sitten pohtien puheli:
- Teinkin humman huolehtien,
panin taitoni tasalle.
Tässä sulle ratsu raisu,
hieno siivekäs hevonen,
sillä lennät korkealle,
jos vain miehessä pitoa.
Tällä pääset maisemille,
jossa tuoksuvi apila,
solisevain vetten luokse
tiukan tunturin laelle.
Voitpa nousta pilven päälle,
vielä siitäkin ylemmäs.
Jopa kautta taivahaisen
sateenkaarien pihoihin.
Siivet kestää särkymättä,
hepo miekkoja salaman.

lhastellen katsoin tuota
ihmeluomusta läheltä.
Kopeloin sen harjaksia,
kaviot kultaiset kokeilin.
Hyvin nousi riuska jalka,
turpa pehmeä hörisi.

Olin tuohon tyytyväinen,
mietin tohdinko sanoa,
mitä tahdon mielelläni,
mitä sieluni halusi.
Kurkun selväksi kakistin,
ehkä hiukan änkyttelin,
kun sen suustani sohaisin,
aikomatta kummemmasti:

5. - SINÄ TIETÄJÄ TOTINEN,
laulajana vertaa vailla.
Viisas taitaja tarujen,
latelija laatuloitsun,
nero taikojen tekijä.
Kiitokseni ratsustani,
kovin on hepo korea.
Raisunlainen luoteeltansa,
mulle kuitenkin sopiva.
Vanhan ratsun laitumella
annan palkaksi sinulle.

- Mutta vielä toinen toive,
pyyntö suuri niin pätevä.
Tohtisinko toivoskella,
pyytää duunia rajua?

Yksin seilaan sinne tänne,
yksin reissuja remuan.
Kaipaisinkin kumppania,
jutun kertojaa keralle,
nuotiolle nukkumahan,
ilman halki lentämähän,
kalaan kanssani kesällä,
riistan pyyntiin pakkasella.

Mietti Väinö vastausta,
kohta virkahti jurosti:
Enpä tiedä kamraateista,
tovereista, kumppaneista,
niistä harmia kovasti,
vaikeutta valtavasti.
Yksi puukottaa selästä,
toinen heittää seurastansa,
kolmas juoruaa sinusta,
neljäs muuten mahtailepi.

- Mutta mä haqluan naisen,
kauniin, sorjan, toisenlaisen.
Joka laulelee levolle,
herättelee aamusella.
Illoin vierelleen nukahdan,
joka hetki häntä hellin.
Kauniskin voi nainen olla,
hoikka sorja varreltansa.
Luonne hempeä, sopuisa

ilman kiukun suikaletta.

16. ISTUI VAITI VANHA VÄINÖ,
kauan katseli hevosta.
Puri partaa miettiessä,
sormin viiksiä veteli.
Nousi tuosta koivillensa,
pollen pellolle lähetti,
sitten laittoi hirvipaistin,
siitä kimpaleen sivalsi,
antoi siivun vieraallekin,
aimo kappaleen vetäisi.

Liha raakaa keittämättä,
paistamattakin peräti.
Veri tippui paistin päältä,
hurme laidasta levisi.

Pedon lailla tartuin tuohon,
hampaat häijysti murisin.
Väinö hotki annostansa,
liha suussansa litisi.
Kuola purskui parrallensa,
vedet silmistä kihosi.

Kun on syöty syötävämme,
riitti tehtynä roteva.
Saatu voimaa villin hirven,
suden tyylillä tākätty.
Vatsat tyhjät täytettynä,
mahat onttoina olevat.

Väinö varttaan kiskotteli,
haukottelikin halulla.
Pani siihen pitkällensä,
karhuntaljalle simahti.

Kuorsausta karmeata,
koko kartano tärisi.
Ajattelin parhaintani,
siihen heittäysin minäkin.
Olin poikki ponnistanut,
kaiken matkalle manannut,
Oli aika huili hetken,
keho vaatikin osansa.
Sukelsin näin unten maille

aivan outoihin oloihin.
Siellä sattui sattumusta,
monenkaltaista tapahtui.

17. UNESSA KASVOKKAIN TAPASIN,
kulkijan niin kummallisen.
Oudon vihreän otuksen,
häntäheikin hätkäyttävän.

äätä seitsemän sojotti,
hartioilla vahvan miehen
Toiset katsoivat sivulle,
pari tutki taaksepäinkin.
Kolme tietäkin tähysti,
edetessä matkalaisen.
Kädet karvaiset koholla,
tervehti tuo kohdatessa.

Antoi kukkia minulle,
metsän kauniit kielonkellot.
Sekä kaikista somimmat,
kissankellot kiehtovaiset.
Vielä kummasti kumarsi,
heilutteli korviansa.

Sumuun häilyvään sukelsi,
otus häipyi horjumasta.
Ihmettelin sattunutta,
kotvan kukkia ihailin.

Jatkoin siitä suunnistellen,
jossakin vesi kohisi.

Sinne tahtoi mieli mulla,
joen rannalle uneksin.
Hiljaa polkua kävelin,
metsä muuttui synkemmäksi.

Kuuset tummina humisi,
kaikui jostain vieno soitto.
Oli tunnelma tehokas,
sai se vallan haltioihin.
Riemu rinnassa repesi
hupi suuri hulmahteli.

Saavuvin kosken partahalle,

veden vierelle pysähdyin.
Vesi virtaa virkeästi,
kuohut purppuran väriset
myllertävät mahtavasti.

Oli raivoisa kohina,
kosken paadet vaahtoisina.
Istun virran vierustalle,
päälle kallion kapuan,
sammalelle pehmyelle,
kunnesi vuoteelle rupean,
nautin täysin siemauksin.

Koko vartalo koheni,
keho nautti leppoisasti.

18. SULJIN SILMÄT PUOLITELLEN,
luomet viiruina vakoilin
taivaan pilvenhattaroita,
niiden mennessä ohitse.
Kauas niiden matkatessa
taivaan rantojen rajalle.

Rauha huokui kalliolla
kosken pauhina unetti.
Lempeästi linnut lauloi,
tuuli kasvoja hyväili.
Muistanut en muinaisia,
olin taas nykyajassa.

Mutta silloin loiskahdellen
vesi virrassa värähti,
ääni kiiri korvihini,
koko tienoota satutti.
Loppui siihen linnun laulut,
ylö s tempausin samassa.

Katsoin virtaa purppuraista,
joen juoksulle vilaisin,
näinkin liskon hirmuisimman
juuri nousevan vedestä.

Suomuinen on sillä selkä,
päätä seitsemän selässä
kurkki pitkän kaulan päässä,
suukin ammollaan jokainen.

Liekit syöksi syövereistä,
savu sierainten sisästä.

Nyt on loppuni lähellä,
mainen matka päättymässä.
Peto murskannee muruiksi
minut vallan kappaleiksi.

Siinä vartoin ja vapisin!
Kauhu raastoi raivoisasti,
tuska tuikea tiheni.

Otus maallekin yleni,
astui rantahietikolle
Raajat, kauheat koparat,
kohta kurkkuun tarttumassa.
Suljin silmäni samalla,
käyköön kuin on käydäksensä

Tunnen kuuman hengityksen,
kielet partaani lipovat.
Jäykistyy jo jäntereeni,
kuolo kohta kai tulossa.

19. SILLOIN TUNSIN POSKELLANI,
kielen karkean sipaisun.
Hirmulisko liehitellen
mua vietellä yritti.

Mitä tuolla tursakkeella
oli vieraalle varattu?
Miksi liehui lempeästi,
kaikki keinonsa yritti?

Otus kolkko luultavasti
taikavoimilla lumottu.
Tehty neito hirviöksi,
nainen liskoksi kirottu.
Pantu suomut selkähänsä,
päitä seitsemän varattu.

Onko seikka taikavoiman
jotenkin tähän salattu?
Miten lakkaa loitsun voima,
kuinka kaatuisi kirous?
Se on tarkoin kulkijalta,

reissumieheltä hukassa.
Poissa pantu nähtäviltä,
piiloon vierailta vedetty.

Seisoin siinä kalliolla,
sydän hakkasi rajusti.
Mitä tehdä tuollaiselle,
miten selvitä pulasta?

Lisko nuoli huuliansa,
kaikki päät oli lähellä,
tulet sammui sieraimista,
höyryt haihtuen hupeni.
Ihmeekseni kuulin kohta
sanat neuvoja anovat:
- Kuule vieras, muukalainen,
olen paikassa pahassa.
Vuosikaudet hirviönä
olen vellonut vedessä.
Pelotellut kulkijoita,
saanut kauhua kylille.
Oi sä miekkonen matala,
ritarini, auttajani,
minut pinteestä pelasta,
lauo noidan taikakeinot!
Silloin haihtuukin lumous,
pääsen jälleen tyttöseksi.
Mua suutele sulosti,
joka suulle kuumemmasta,
silloin särkyvi todella
taikavoimat kiusalliset.

20. VAIKKA VARMASTI PELOTTI,
tuikki tuska sielussani,
teki mieleni paeta
turvaisille maisemille,
kotikonnuille takaisin,
aikaan jonne kuulunenkin.

Etoi vietävä elukka,
kauhistutti kummajainen.
Lima kyljissä kimalsi,
kuola kiilui leuoillansa,
vaahto vihreä pusertui
otuksen tuon sieraimista.

Tuotako pussata pitäisi,
voisinkohan pyörtymättä
antaa suukko seitsemästi,
huulet karneat kokea

Kovin kauhea urakka
puistatutti hirveästi.

Mutta jos tosi tarina?
Jos on neito noiduttuna,
nainen hirviön sisässä,
liskon hahmoon piilotettu.

Kyllä löyhkältä lemusi
kidat joita suudellessa
muisti meinasi kadota,
äly alta otsaluuni.

Eipä rohkea peräänny.
Eikä käänny miehen mieli.
Teenhän minkä jo lupasin,
pussaan kurjan kummituksen.

Kertaa seitsemän imaisin.
Suussa maistui hirvittävä
maku kuin manan majoilta,
tuoks tullut tuonelasta.

Sitten kummia tapahtui!
Suukon kun sai seitsemäskin
kita ammollaan oleva,
haarakieli nuolemassa
oli kasvoja minulta.

21. SAVU SANKEA LEVISI
täytti tienoon huuruisena,
suomut seljästä varisi,
limat lähti rinnuksista,
karvat kaameat katosi,
hirviöstä henki haihtui.

Mitä silmäni näkivät,
mitä kuulin korvillani?

Neito kaunein ja ihanin

seisoi siinä viehkeänä.
Kultaista väriä hiukset,
iho kuulas kasvoillansa,
silmit tähtinä palavat,
huulet näyttää mansikoilta.

Minulle kädet ojensi,
sanoo sitten sointuvasti:
Oi sä mahtavin ritari,
sydämesi lie peloton?
Minut piinteestä pelastit,
laukaisit tuon taian julman,
joka piinannut minua
vuosisadat lakkaamatta.

Neitonen pian syleili,
antoi suukon huulilleni.
Syliini hänet rutistin,
tunsin tunteenkin ihanan.

- Palkita sinut haluan,
tekosi niin suurenmoisen,
se ei luonnistu monelta,
onnistu ei poikasilta.

Kätensä heti ojensi,
mitä nyrkkiin piilottanut?

Avaa sormensa somimmat
loistaa siinä kämmenellä
sormus kultainen korea,
timanteilla kirjaeltu.

Sormeen sormuksen pujotti,
kultarenkaan suunnitteli.
Hehkui, loistaen, säteillen
antoi tunteen turvallisen.

22. - Tämän sormuksen somimman
annan sulle palkkioksi,
että muistaisit useinkin
auttaa loukkuun joutuneita,
vaikka kammottaa tilanne,
aina rohkeus ratkaiseepi.

Sitten huulilla hipaisi,

poskeani tuulen lailla,
pilvi purppuranpunainen
levisikin laakson päälle.

Sinne neitonen katosi
haihtui lailla keijukaisen.

Siinä jälleen yksinäni
mietin minnekä menisin,
järki tahtoi kankahalle,
mutta jalkani vetivät
rimpisuolle surkealle
nevan hetteisen perälle.

Jalka sattui sammalehen,
koipi mättäiden välihin,
rämmin suota suutuksissa,
neva mieltäni närästi,
mutta pakko taivallella
mihin jalkani halusi.

Raskaammaksi kulku muuttui,
taival takkusi pahasti,
takaisin kai kalliolle
en mä voinutkaan palata,
upposin jo kaulaa myöten,
joko kuolo nyt tapasi?

Kukkakimput kaulallani
loisti kauniina yhäti,
sormus hohti sormessani
taikavoimaansa sädehti.
Sitä pyyhkäisin kädellä,
jopa helpotti tilanne.

23. NOUSI SUOSTA SUURI SAARI,
nevan keskelle yleni,
pääsin maalle kestäväälle,
olin metsässä, makasin
sammaleisen paaden päällä,
lepopaikalla hyvällä.

Pois on tuskakin tukala,
vaiva viety rinnastani.
Olo rauhaisa, kepeä,
mieli siihen luottavainen,

että selviydyn takaisin,
josta lähdin leuhkuuttani.

Kotvan paadella lepäilin
annoin kiittää tuumailuni,
josko tänne jään iäksi,
aikain alkuun tuupertuisin,
kuinka paikkani pitäisin
oikeassa kohtalossa.

Jälleen haaveesta havahdun,
tulen siinä tuntoihini,
kuulen hiljaisen sihinän
kivi paasien välistä,
kovemmin vain kuului ääni,
haarakielikin vilahti.

Nousi sieltä paaden alta
käärme kirjava kapusi,
seitsemän on sillä päätä,
jokainen eri väriä.
Sateen kaaren kirjavana
otus luokseni mateli.

Tuli päästä vihreästä
ääni hellä ja heleä,
niin kuin kissa kehräämässä,
ja kohta viestinsä tajusin:
tahtoi laittaa matkahani
sen liinan viehkeän sinisen
huivin silkistä kudotun,
jossa raitoja rivissä.

Panin huivin kaulalleni,
liinan kauneimman sovitin.
Silloin sattui kummallista:
olin Väinölän tuvassa,
puisen sohvan sokkelossa,
unipaikalla hyvällä.

Nostin päätä tyynyttäni,
nostin nuppia nuristen,
tuntui tuska tuikeasti
sattui kunnolla pakotus,
iski silmään leimahdukset.

24. OLIN PÄÄSTÄ PYÖRÄLLÄNI,
korvat pillinä kohisi,
jalat tuntui raskahilta,
olin märkä ja murainen.

Kävi reissu kunnon päälle,
matka mahdoton rasitti.

Ympärillein katsellessa,
tilanteen päivittää yritin,
olinkohan poissa ollut
vaiko kulkenut unessa?
Koetin kaulaa kämmenellä,
siinä silkkiä kahisi,
kurkistelin rinnoilleni,
niissä kukkaset nipussa,
katsoin vielä sormeani,
sormus hohteli upea.

Väinö vielä pötköllänsä
veti hirsiä rajusti,
kuorsaus jylhänä jyrähti
parta tuuhea väpätti.

Nousi päivä paistamahan,
säteet kirkkaat kiilumahan,
Väinön silmää jo satutti,
leikki hetken poskellansa.
Siihen mestari heräsi,
ei kuulunut kuorsausta.

Kotvan katseli minua,
hetken hieroi muistiluuta.
Tilanteen pian tajusi,
sanoi mulle mielistellen:
- Oi sä miekkonen matala,
kaukaa tullut matkailija,
olet matkalta palannut,
jolla koetin kuntoasi,

Hyvin selvitit pahemmat
kokemukset kunnialla.
Sulle naisenko tekisin
kaveriksi matkallesi,
joka vaivoja jakaisi,
tuskaa tuimaa tyynnyttäisi.

Anna tuomiset minulle
silkki hieno kaulaltasi,
kukat rinnoilta repäise
sormus kisko sormestasi,
kultarinkula kädestä.

25. OTTI VÄINÖ KUKKAKIMPUN,
puskat tuuheat kätehen,
haisteli ja sommitteli
kukat kauniisti kokohon,
taivutteli latvuksia,
lehtihankoja puristi.

Lausui loitsun lempeämmän
taian tepsivän lorusi,
tarun keksi kelvollisen,
runot pitkätkin pakisi.

Nousi tuoksu taivaallinen
tuli häilyvä hämärä.
Valkeana usva leijui,
sumu sankea levisi,
täytti penkit Väinön pirtin.
Pirtin jyhkeän sisälle
kuului jostain soitto vieno,
sävel tulvahti tupahan.

Seisoin siinä tietämättä,
mikä meininki menossa.
Nipistelin itseäni,
olenko unessa vielä,
vaiko jatkuu ihmellinen
uni Väinölän tuvassa.

Tunsin tuskan pinnassani,
sormet vahvat kaulallani,
aistin tuoksutkin tuhannet,
kuulin Väinön voivotukset,
loitsut tuikean tuliset,
tarpeelliset taikakeinot.

Koetin nostaa jalkojani,
notkautella nilkkojani,
mutta paikallaan pysyivät,
niin kuin kiinni liimattuna.

Hätä tuosta jo tulevi
tuska nousee tunnostani,
jäänenkö tupaani iäksi,
täälläkö on kohtaloni?

26. KUULUI VÄINÖN VAIMALLUKSET

sekä jatkuva jorina,
tuntui tuimat tuiskahdukset,
sumu sankea sakeni,
liekkejäkin leimahteli.

Sitten kuuluikin räjähdys!

Haihtui sauhu saatavilta
sumu sankea pakeni.
Edessä näin ihmeellisen
naisen kaunihiin, ihanan,
tukka hohti kultiansa
loisti silmissä timantit.

Sanatonna tuota katsoin,
vaiti kaunista tapitin,
tuoko mulle ystäväksi
matkakumppani minulle?

Saisinko tuon rinnalleni
ratsastamaan ratsuillani
pitkin taivoa tasaista
pilven lonkain koukeroissa.

Väinö kättänsä ojensi,
osoitteli neitokaista,
sitten saatteli sanoiksi,
verkkaisesti näin valisti:
- Mikä lienet miehiäsi,
kuka kumma kulkijakin,
tuota täysin en tajua,
eikä ymmärrys yletä.

Tein mä silti minkä pyysit
laadin kumppanin sinulle,
panin sille luonnon hellän
niittykukkien medestä,
kauneutta mielin määrin
sekä hiukkasen sisua.

Häivy siis nyt maisemista,
Väinön portilta katoa,
älä koskaan kulje tänne,
niin saat rauhassa erota
täältä aikain hinkalosta.

Kiittelin kai taituria,
naistani somaa halasin,
hyvin tuntui suopealta,
niin kuin tehtynä minulle.
Noustiin siitä nokkelasti
selkään hurjien hepojen.
Karautimme matkoihimme
sinne pilvien lomahan,
aikakone taskussani
keri vuosia kerälle,
kunnes saavuin matkaltani
oman mökkini pihalle.